

Садржај:

Почетна страна	1
Садржај	2
Увод	3-4
Догма	5
Богопоштовање	6
Морал	6-7
Духовност и мистика	8
Теологија	9-10
Филозофија	10-11
Распрострањеност	12
Закључак	13
Историјске прилике	13
Појава и основа хришћанства	14
Поређење	15
Литература	16

Увод:

"Тешко да постоји покрет који се може поредити са Хришћанство по свом утицају на светску историју". Хришћанство је настало у првом веку наше ере у Палестини унутар Јеврејске заједнице. У другој половини тог века осамостаљује се као посебна религија и шири по градовима Римског Царства, посебно заслугом апостола Павла и његових мисијских путовања. У Новом Завету спомињу се само хришћани, а назив хришћанство први спомиње Игњације Антиохијски и други ранохришћански писци (Ориген, Еузебије). Извори хришћанства су писана Божја објава (Свето писмо Старога и Новог завета) и усмена хришћанска предаја (Традиција). Науку су му разрадили и системски образложили велики теолози, дефинисали екуменски сабори, а над његовом правоверношћу бди црквено учитељство. Док католицизам и православље признају оба извора (Писмо и Предају), а велику важност придају теолошком мишљењу и црквеном учењу, протестантизам признаје само Писмо (*Sola scriptura*). Која је на неки начин произашло из јеврејства, али је према њему било и у сукобу. Прихватило је старозаветни монотеизам, али га је надопунило учењем о Тројству. Старозаветном легализму супротставило је јеванђеље, а националној религији универзалистичку, наднационалну религију.

Заједница

Хришћанство је организовано као видљива заједница верника, црква, окупљених око темељног хришћанског догматског, богопоштовног, моралног и канонскоправног састава. Премда се у Новом Завету и Никејско-цариградском веровању црквено јединство држи једним од четири главних обележја хришћанске Цркве, она се кроз историју рашчланила на бројне хришћанске цркве и секте. Од свеопште Цркве најпре су се за првих екуменских сабора одвојиле преткалцедонске хришћанске цркве, несторијанске (431) и монофизитске (451). За "Источнога раскола" (1054) од Католичке цркве су се одвојиле православне цркве, а за реформације (XVI век) протестантске цркве (Англиканска црква, лутеранске и реформиране цркве) и секте. Поједине историјске цркве су организоване у складу с властитом вероисповести и својим канонским правом. У Католичкој цркви је превладао строго централизован и хијерархизован црквени поредак (папа и бискупи), у православним и преткалцедонским црквама синодално начело (свети синод с патријархом или митрополитом на челу), а у протестантским црквама презбитеријално или конгрегационистичко начело, без свештеничке хијерархије. Католичка је црква наднационална, православне и преткалцедонске цркве су аутокефалне, а неке протестантске цркве биле су државне цркве, а

владар је уједно и врховни црквени поглавар (Англиканска црква). У историји хришћанства црквени расколи и конфесионална подељеност изазивали су трајна спорења, несношљивост, па и верске ратове. У новије време историјска сазнања институционалног црквеног јединства замењена су екуменским духом.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com